

SARA CATE

Eyes on Me

*Nézz
rámm!*

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

PASSION
VALOGATÁS

SZERET NÉZNI.
ÉS EZ AZ Ő SZAKMÁJÁBAN
EGY NAGYON HASZNOS ADOTTSÁG.

Az Érzéki Játékosok Klubja négy tulajdonosának egyikeként Garrett jól érzi magát a pálya szélén. Erre született, egyedül jobban megy neki a munka. Egészen addig a napig, amíg bele nem botlik egy bizonyos camgirl alkalmazásba, és azon kapja magát, hogy azt a személyt nézi, akit nem lenne szabad: Miát, a mostohahúgát.

Ezzel három nagy probléma van. Egy: Mia és Garrett ki nem állhatják egymást. Kettő: a lánynak fogalma sincs róla, kicsoda a férfi a videói másik oldalán. És három... Garrett teljesen rákattan nemcsak az alkalmazásra, hanem Miára is. A férfi most olyan dolgokat akar és tesz, amikről korábban azt gondolta, soha többé nem fordulhatnak elő vele. Vagyis elkezd kötődni Miához, és megnyílik neki. Beleszeret a lányba, aki viszont abba a titokzatos férfiba zúg bele, akinek Garrett kiadja magát. Ha a férfi helyre akarja hozni a dolgokat, többet kell tennie, mint csak nézni.

DE MEDDIG MEGY EL,
HOGY VÉGRE A LÁNY IS RÁNÉZZEN?

18+

PASSION
VALOGATÁS

© credit: Wander Aguiar

SARA CATE

Romantikus regényeivel a USA Today bestsellerszerzője. Írásai olyan forrók, mint egy sivatagi nyár, és olyan fordulatokat használ, hogy elakad tőle a lélegzeted. Sara, aki leginkább a Salacious Players' Club című sorozatáról ismert, arra törekszik, hogy olyan élményt nyújtson olvasóinak, amely izgató, de egyben erőt is ad. Amikor éppen nem ír, akkor az arizonai napsütésben lubickol, Taylor Swiftet hallgat, és a családjával Marvel-filmeket néz.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.saracatebooks.com

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Imádtam a sorozat első részét, szóval egyértelmű volt, hogy folytatom... és nem csalódtam. Ez a könyv több ponton is meglepett. Mesés és szexi, de amire nem számítottam, az a csodás háttértörténet. És közben teljesen megszállottja lettem a karaktereknek, a kettejük közötti kémia egyszerűen zseniális.”

AMAZON

„Ez egy lenyűgöző regény! Mia és Garrett kapcsolata annyira összetett és jól felépített volt, hogy elvesztem az életük alakulásának útvesztőjében. Sírtam a befejezésen, és megdöbbenem, hogy ez a szexi kis kukkolós történet még ennyi mindent tudott adni.”

GOODREADS

„Szórakoztató és szexi! Ez a könyv tele volt tűzzel, és már az elejétől fogva magával ragadott. Garrett és Mia annyira tökéletesen hibásak, és annyira jól illenek egymáshoz. Imádtam az összes közös jelenetüket, a kapcsolatuk és személyiségük fejlődését!”

BARNES & NOBLE

„Mennyire szenvedélyes románc! Ebben a könyvben minden tökéletes volt. A családi dinamikától kezdve az egyszerű vágyig és vonzalomig, amit a két szereplő egymás iránt érez. Ez a regény rávilágított arra, hogy szeretem a tabukapcsolatokról szóló történeteket.”

THE STORYGRAPH

**PASSION
VALOGATÁS**

SARA CATE

Eyes on
Nézz
rám! Me

— részlet —

ELSŐ RÉSZ

A tóparti ház

I. szabály: Ne egy szexklubban olvasd el anyukád üzeneteit.

Garrett

CSAK HÁROM DOLOG VAN AZ ÉLETBEN, amit komolyan vesznek – a futás, egy jól szabott öltöny és a szex.

Az utolsót pedig nagyon komolyan kell vennem, mert az a munkám. Természetesen nem az, hogy szexeljek, de mindent tudnom kell róla annak érdekében, hogy élvezetes és izgató élményt tudjak kínálni mindenki számára, aki csinálni akarja, és aki nézni akarja, ahogyan mások csinálják. A legapróbb részletekig tudnom kell, másokat mi indít be, mitől érzik magukat biztonságban, és mitől fognak visszajárni a klubba. A szexi és a bizarr között vékony a határvonal. Férfiak és nők számára is tudnom kell partnert találni.

Ha úgy tetszik, tudnom kell, hogy valaki miért jön és mitől megy el.

Most épp a hetes szobában figyelek egy fincsi párocskát, akik mindent tökéletesen csinálnak. A nő az ágyhoz van bilincselve, aranyszínű bőrén megcsillan a szoba halványvörös fénye, miközben a férfi hátulról döngeti olyan tökéletes ritmusban, hogy a nő teljesen megvadul. A póz fenséges, de azért gondolatban feljegyzem magamnak, hogy majd mozdítsam el az ágyat tíz fokkal jobbra, hogy a nézők jobban láthassák a nő arcát. Akár hiszed, akár nem, az emberek igazából erre kíváncsiak... az arcára. A vágyra és az éhségre, ami megbújik kissé fájdalmas és buja arckifejezésében.

Jól döntöttem, amikor visszahívtam őket. Pár héttel ezelőtt megnéztem őket együtt, és az én ötletem volt, hogy ösztönözzük a nagyobb tömeget odavonzó párokat, hogy újra béreljék ki a voyeur szobákat. Kaptak tagsági kedvezményt, a VIP-tagsággal járó további előnyöket, és cserébe még a vörös lámpás szobát is felajánlottam nekik egy órára, ahol a nő első osztályú prostituáltként érezheti magát, aki saját élvezetét árulja, és az a férfi lehet a partnere, aki a legmagasabb ajánlatot tette.

Igazán dögös műsort csinálnak. A férfi besétált, egy drágának kinéző öltöny volt rajta, arcán pajzán mosollyal, míg a nő próbált úgy tenni, mintha mindez nem érdekelné. Lenyűgöző volt, a tömeg pedig imádta. Nagyon.

Nos, a tömeg kis túlzás. Csak egy maroknyi ember volt. A nézők számára kijelölt területet függöny veszi körül, ami intimitást teremt az összegyűlt csoport számára. Nem hagyhatjuk, hogy elárasszák a voyeur folyosót. Tönkreteszi az élményt, ha valami nagyon személyes dolgot próbálsz száz másik ember társaságában megnézni, akik szintén valami személyes dolgot akarnak megfigyelni. Nem hagyhatom, hogy egy csorda férfi verje a tömegben állva, mintha valami mocskos peep show lenne egy lepukkant szexshop hátuljában.

Itt jövök én a képbe. Pontosan tudom, mit kell szabályozni, és azt is, hogyan tudom úgy megteremteni ezt az

élményt, hogy a dolog nem válik irányíthatatlanná. Természetesnek kell tűnnie, még akkor is, ha titokban mindent én irányítok a színpalak mögül.

Ma este rendben vagyunk. Egy nő egyedül nézelődik az ablak előtt állva, az ajkába harapva figyeli, ahogyan az ágyon fekvő nő sokadjára elélvez. Egy pár olyan közel áll egymáshoz, hogy nem tudom eldönteni, a nő nyúlt-e a férfi nadrágjába, vagy a férfi nyúlt a nő ruhája alá, esetleg mindkettő. Ami azt jelenti, hogy pont elég sötét van itt, bár lehet, hogy a piros lámpa fényerején csökkentenem kellene... minden fémfelületről visszaverődik a szobában, ami nagyon zavaró.

Összességében viszont minden tökéletes.

A telefonom megreppen a zsebemben, de nem veszem elő azonnal, a szabályok szerint itt vagy a privát szobákban senkinél sem lehet telefon, még akkor sem, ha én vagyok a tulajdonos.

A piros lámpás párocska már úgyis végzett, úgyhogy a személyzeti ajtón át halkán kicsusszanok a voyeur folyosóról, majd elindulok az iroda felé. Amint beértem a jól megvilágított személyzeti folyosóra, előhalászom a telefonomat.

Az értesítés így szól: *Új üzenet tőle: Anya.*

Ó, csodás. Üzenetet kapok anyától, épp miután végignéztem, ahogy ketten barbárok módjára dognak egy szobában. Rá merném tenni a bal herémet, hogy megint meg akar hívni, hogy csatlakozzak hozzá és a nevelőapámhoz a tóparti házban ezen a hétvégén.

El kellene jönnöd. Gyönyörű az idő a héten.

Hah. Igazam volt.

Ő és a nevelőapám minden évben elmennek a három órányira lévő tóparti házukba, és minden évben hívnak engem is, hogy csatlakozzak. Szívesebben mondanék igent, ha

a nevelőapám elfajzott huszonhárom éves lánya nem menne velük. Szóval minden évben csalódást okozok anyámnak a „köszí, de nem” válaszzal, és az idej sem kivétel.

Mia megkeseríti az életemet. Nemcsak az apja, de az én anyám szeme fénye is, aki azzal töltötte az elmúlt tizenöt évet, hogy minden csepp figyelmüket lefoglalta, engem pedig halálra idegesített, de túl öreg vagyok ahhoz, hogy panaszkodjak a köztünk lévő viszálkodás miatt, szóval csak úgy teszek, mintha nem létezne.

– Kivel chatelsz? – kérdezi Hunter a vállam fölött átkucskálva, miközben én az ajtó mellett téblábolok a telefonomat bámulva.

– Anyukámmal.

Elfintorodik, ahogy elmegy mellettem.

– Fúj, haver. Még mindig hallom, ahogy dugnak a fal mögött.

– És? Ez gáz, vagy mi? – válaszolom nevetve.

– Neked nem az. Mondd meg neki, hogy üdvözlöm! – Majd eltűnik a folyosón, az iroda felé indulva.

– Nem tudom eldönteni, hogy ezt kedvességből vagy perverzióból mondtad – kiáltom, a hangom visszhangzik a folyosón, a távolban is hallom. Ő is nevet.

A köztem és három másik kollégám közötti heccelődés az egyik oka annak, amiért annyira szeretem ezt a melót. Nagyon jól kijövünk. Mindig jól szórakozunk, néha ugyan kissé stresszes, de az a része sosem túl nehéz vagy komoly.

Pont ahogy szeretem.

Majdnem elfelejtettem, hogy egy beszélgetés közepén vagyok anyával, amikor a telefonom rezgése újra emlékeztet rá.

Már évek óta nem jártál a tónál.

Egy pillanatra büntudat mardos, mert arra gondolok, hogy újra csalódást kell neki okoznom. De tényleg nagyon lefoglal a munka, és nem tudok csak úgy, napokra eltűnni

a klubból. Azzal azt kockáztatom, hogy kiesek a ritmusból, hogy elveszítem az energiát, ami ahhoz szükséges, hogy minden gördülékenyen menjen. Az új ötletek, a kreatív projektek, az új események, az érkező ügyfelek és a mindenk fölé álló VIP-tagság. Sok teher nyomja a vállamat, és nem kockáztathatom meg, hogy ezek bebukjanak. Egy pillanatra sem.

Majd átgondolom – írom anyámnak.

Jönnöd kellene. Mia unatkozik itt nélküled.

Lepillantok a telefontomra, és elnevetem magam. A húgom mindent csinál nélkülem, csak nem unatkozik. Inkább nyugiban van. Magába szívja a szüleinktől érkező, háborítatlan figyelmet, ami nélkülem csak felé irányul, ez teljesen biztos. De unatkozni biztos nem unatkozik.

Csábító – írom. De ha azt akarnám, hogy valaki minden tíz másodpercben fújjon rám, kerítenék egy macskát.

Legyél kedvesebb.

Hah. Kedvesebb? Mia és én nem voltunk kedvesek egymáshoz, mióta tizenöt éve először találkoztunk, amikor ő még csak nyolcéves volt, én pedig a húszas éveim elején jártam. Nem kellett volna utálnunk egymást, figyelembe véve a köztünk lévő tizenhárom évet, de ahogy Mia felnőtt, egyre több módot talált arra, hogyan menjen az agyamra. Egy elkényeztetett kislány, aki csak akkor boldog, ha tudja, hogy folyamatosan a kínjaim forrása lehet.

Szerencsére engem pont annyira nem kell féltetni, mint őt. És már nem nyolcéves.

Mellesleg tudom, hogy Paul is látni szeretne.

Francba. Ki fogja játszani a Paul-kártyát. A nevelőapát az elmúlt néhány évben húgyhólyagrakkal kezelték. Az egyik pillanatban jól van, a másikban pedig... anyám ilyeneket mond. Aggódok miatta. Gyakrabban meg kellene őket látogatnom, és jobban részt venni a dolgaikban, hogy tudják, fontosak nekem, de az élet mindig közbeszól.

– Találkozunk a bárban? – kérdezi Hunter, amikor újra megjelenik, ezzel elvonva a figyelmemet a telefonról. – Ezen a héten Maggie a soros, hogy kézben tartsa itt a dolgokat.

– Ahhh... hogy megint én legyek az egyetlen szingli fickó a csapatban? Remekül hangzik. Feltételezem, Drake is hozza az e heti desszertjét.

– Nem tudom, most van-e neki – dobja vissza a labdát Hunter. – Úgyhogy a tiéd lehet.

Hátrabillentem a fejem, felhúzzom a szemöldököm, és magamra erőltetek egy műmosolyt. Hunter legjobb barátja és a klub építésvezetője, Drake, hírhedt nőcsábász, aki nem fog öt percnél többet eltölteni az asztalunknál, mielőtt vadászni indulna a szingli csajok közé a bárban.

A csütörtök esti koccintás már régi hagyomány a csapatunkban, de most tényleg nincs erőm egy újabb páros randihoz a többiekkel. Utálom, hogy megint le kell mondanom. De... a dinamika teljesen átalakult. Azzal nem volt gond, amikor Hunter és Isabel összeházasodtak, mert még mindig ott volt nekem Emerson. De most össze van gabalyodva a titkárnőjével, Charlie-val, ami szuper. Örülök nekik.

Tényleg.

De amikor belépek a bárba, ahol csütörtök esténként össze szoktunk gyűlni, elfog a keserűség, amiért az első dolog, amit látok, hogy az a férfi, akire már tíz éve felnézek, akit

annyira csodálok, úgy nyalakodik egy huszonegy éves lány-nyal, mintha valami moziterem hátsó sorában lennének.

– Elég lesz – morgom, miközben elindulok az asztal felé, ahol a legjobb barátom és az új, nagyon fiatal barát-
nője többit lefetyelnek egymás szájából, mint az előttük
lévő poharakból.

Charlotte elpirul, majd elfordul Emersontól.

– Ó, sajnálom – mondja, és felemeli a poharát. – Azt
hittem, szereted nézni.

A szemem forgatom.

– A szexet szeretem nézni – tisztázom. – Nem az ilyen
romantikus enyelgést.

Charlotte elkerekedett szemmel hajol előre.

– Várj... ez a te.... izéd?

– Izém?

– Ja... a fétised.

Könnyed nevetés tör fel a mellkasomból. Ez így kissé
leegyszerűsített, ha engem kérdezel, de legyen.

– Így is mondhatjuk. Voyeur vagyok, de azt hittem, ezt
már tudod.

Vállat von.

– Csak hallani akartam, hogy kimondod. – Felemeli
szűretlen IPA-ját, és belekortyol, én pedig figyelem egy
pillanatig.

Charlotte az a fajta lány, aki nem fogja vissza magát.
Ha van is szűrője, nem vagyok benne biztos, hogy tudja,
hogyan kell használni. Azt hittem, ez nem annyira jön be
a legjobb barátomnak, de ő jelenleg olyan szerelmes tekin-
tettel néz rá, amelyet még nem is láttam az önelégült képén.

Nehéz komolyan venni ezt a szart. Ami azt illeti, nekem
sem megy. Nevezd cinikusnak, de a szerelem az egyik leg-
nagyobb hülyeség, amit csak csinálhatsz. Emerson boldog-
nak tűnik, ezt meg kell hagyni, de őszintén, szerinte mégis
meddig tarthat ez? Élvezd a szexet és a társaságot, barátom,
mert néhány év múlva Charlotte valószínűleg utálni fogja

azt is, ahogy rágsz, és azt fogod kívánni, bárcsak még mindig a klubban portyázhatnál velem!

Egyszerűen nem hiszem el, hogy miután láttad egy ember mélyebben rejlő, sötétebb énjét, még mindig tud belőled ömleni ez a romantikus baromság. Az emberek kurvára selejtesek, és jobb, ha a kapcsolatok rövidek maradnak – vagy az én esetemben nem is léteznek.

És csak hogy tisztázzuk: nem, nem vagyok féltékeny. Tökéletesen megfelel nekem, hogy a fejemet a nyakamon tartom, és nem veszítem el kis fiatal kis cickóért és egy széles mosolyért. Csak azért, mert a barátomat így elcsábították, engem még nem fognak.

Amikor Charlotte lerakja a poharát, összehúzott szemmel néz rám.

– Szóval ezt azt jelenti, hogy minket is nézni akarsz?

Emerson nevet, én viszont igyekszem nem reagálni.

– Te vagy az első a barátom csajai közül, aki ezt megkérdezte tőlem. Még mindig várom, hogy Isabel és Hunter is felajánlják – viccelődöm.

– Válaszolj a kérdésre! – A karját az asztalon nyugtatja, kihívó arckifejezéssel néz rám.

Egy pillanatra átgondolom. Nem arról van szó, hogy a legjobb barátomat meztelenül akarom látni, vagy nézni akarom, ahogy dugja a barátnőjét. A kapcsolódás miatt csinálom. Látni azt, ahogyan az emberek kifejezik magukat szex közben, ahogyan mozognak, amilyen hangokat kiadnak, ahogy éléveznek. A szex sosem ugyanolyan, mindegy, ki csinálja. És a pornó nem számít. Túlságosan előre eltervezett és irányított. Szóval igen, szeretem nézni, mert ez a legérdekesebb dolog, amit két (vagy több) ember között megfigyelhetsz.

– Nem utasítanám vissza a meghívást. Ez egy meghívás lenne?

– Nem – vág közbe Emerson, én pedig nevetek.

– Nem baj. Csak a megfelelő estén kell elkapnom titeket a klubban – válaszolom, ő pedig nem tudja elrejtteni az arcára kiülő kaján mosolyt.

– Valóban – válaszolja Charlotte.

Szokásukhoz híven Hunter, Drake és Isabel késve lépnek be a bárba. Ahogy öten köszönnek egymásnak, és a beszélgetés áramlani kezd közöttük, azon kapom magam, hogy kihátrálok. Megint.

Mostanában sokat csináltam ezt, és biztosan észre is vették.

Az az igazság, hogy inkább lennék otthon, ahol fürdözhetek a magányomban, nem pedig egy zsúfolt bárban, a barátaim fürkésző tekintete előtt. A telefon megint a kezemben van, olyan e-maileket és üzeneteket várok, amik sosem érkeznek meg. Már szinte azt kívánom, bár történné valami a klubban, hogy végre valami másra figyelhessek.

Amilyen jó haver vagyok, még maradok egy körre, igyekszem nevetni minden poénon, és még én is elsütök pár viccet. De aztán tizenegyre már otthon vagyok, a Tom Ford öltönyömet olcsó flanelpizsamára cserélem, és az ágyban fekvé megfordul a fejemben, hogy feliratkozzak az egyik olyan „chatelj dögös fiatal kiscsajokkal” szolgáltatásra. Mármint... nem állna tőlem távol. Volt már rá példa... de természetesen csak a kutatás miatt.

De ez sem valódi. Semmi sem tűnik már valódinak.

2. szabály: Ha beleszeretsz
a mostohabátyádba,
soha ne mutasd ki! Soha.

Mia

- ÉS MÉGIS MIT CSINÁLNÁL, HA most itt lennél velem?
A képernyőn lévő ősz hajú férfi felkacag, mélyen és érdesen.
- Ó, drágám, olyan boldoggá tennélek.
- Ó, igen? – kérdezem. – Hogyan? Mondd el, pontosan mit tennél!
- És magadhoz fogsz érni, miközben elmondom? – kérdezi, és a hangjában lévő remegés elárulja, hogy izgul.
- Ha szeretnéd – válaszolom. A kék gyűrt bársony kanapén fekszem, azon, ami a szüleim tóparti házának pincéjében van. Nem valami kényelmes, de a kamera szögéhez megfelelő, a szín pedig tökéletes kontrasztban áll világos bőrömmel. Hosszú, ezüstszőke hajam szétterül körülöttem, és csak az a fekete csipkefehérnemű van rajtam, amit ez a kliensem annyira szeret. Felajánlotta már,

hogy feltölti az egész szekrényemet ilyen ruhadarabokkal, de mindig visszautasítom. Nem szeretek ajándékokat elfogadni a támogatóimtól, mert attól úgy érzem, hogy tartozom nekik.

ChiefG1963, aki elárulta, hogy az igazi neve Gregg, megköszörüli a torkát. Zavarban van. Ennél a résznél mindig olyan bátortalan lesz, de tudom, hogy ezt szereti. Van érzéke a piszkos beszédhez, és jobban szeret minden szót a számba adni, ahelyett, hogy én megmondanám neki, mit szeretek, mert amikor ezt a múltban megpróbáltam, egyből közbevágott.

– Nos, azzal kezdeném, hogy megnyalogatnám a tökéletes kis mellbimbóidat, bébi.

– Ezeket? – kérdezem, majd letolom a melltartóm szélét, hogy láthassa a mellemet.

– Ó, igen – morogja. – Aztán én... – Kopognak az irodája ajtaján, és egy férfit hallok a háttérben. Gregg felnéz arra a valakire. Várok, visszahúzó magamra a melltartót, hogy aki most besétált Gregg irodájába, ne kapjon olyan műsort, amiért nem fizetett.

Gregg bocsánatkérő arckifejezéssel fordul vissza felém.

– Bébi, ma rövidekre kell fognunk.

Duzzogva nézek a képernyőre.

– De csak most értünk el a jó részhez...

– Tudom, de foglalkoznom kell a befektetőimmal, a pénz pedig nem vár, kedvesem.

Próbálok olyan vonakodónak tűnni, amennyire csak tudok, felülök, és a laptopom kamerájába bámulok.

– De a holnapi időpontunk még áll?

– Ki nem hagynám – válaszolja. – Az a gyönyörű mosoly a napom fénypontja.

Ezt a megjegyzést is egy mosollyal díjazom, megmutatva gödröcskéimet, és közben az ajkamba harapok, mert sajnós tudom, hogy igazat mond. Gregg egyike a visszatérő

vendégeimnek, és lehet, hogy tele van pénzzel, de mivel az együtt töltött időnk túlnyomó részében a napjáról és a munkájáról beszél, valószínűleg én vagyok az egyetlen ember az életében, aki meghallgatja.

Az óra első felében mindig csak beszélgetünk, elmondja, hova szeretne elvinni, mit szeretne csinálni velem. Én pedig csak rá figyelek. Aztán általában jön a szexi része a dolognak, ha a munka nem szól közbe.

És így megy a legtöbb kliensemmel – egyenlő rész ösztinte beszélgetés és erotikus szórakozás. Mindannyian szomjaznak a figyelmet, kétségbeesetten vágynak a kapcsolódásra, és ki vannak éhezve valami perverzre.

A speciális tehetségem az, hogy mindig provokatív vagyok a képernyőn, és tettetett érdeklődéssel hallgatom őket.

Oké, ez elég szívtelennek hangzott. Valamennyire azért érdekelnek. Vagyis azért fizetnek, hogy érdekeljen, amit mondanak.

Miután megszakad a vonal Gregg-gel, megfordul a fejében, hogy visszamegyek a live stream chatekhez, és keresek egy másik VIP-kérést, de ehelyett a következő órát azzal töltöm, hogy a Tumblrt nézegetem a telefonomon.

Apa és a nevelőanyám épp hajózni vannak a barátaikkal, én pedig egyedül maradtam a házban, így most tudok dolgozni.

Minden nyáron eljövünk a tóhoz, és bár már huszonhárom vagyok, elég idős ahhoz, hogy saját lakásom legyen, szeretek itt lenni. Tudom, hogy inkább Cancúnban vagy Vegasban kellene buliznom a többi huszonévesselemmel, de ez nagyon nem az én stílusom. Én inkább az ott-érezem-jól-magam-ahol-vagyok típusnak tartom magam.

A szüleim úgy élnek, mintha már kirepültem volna a fészekből, attól függetlenül, hogy még mindig benne üldö-

gélek. Ez csak annyit jelent, hogy sokat vannak úton, nem aggódnak miattam, így megvan a magánéletem és az ahhoz szükséges wifim is.

Ez a camgirl dolog még elég friss. Múlt ősszel akadtam bele a lehetőségbe, amikor az egyik barátom a kozmetikus suliból – amit nemrégiben félbehagytam – elmesélte, mennyi pénzt csinál anélkül, hogy kilépne a házból. Jól kijövök az emberekkel és szeretek flörtölni, szóval úgy gondoltam, ez tökéletes lesz nekem.

Először nagyon kínos volt idegen fickókkal flörtölni, különösen mivel mindig voltak önértékelési problémáim. Eddig azt hittem, az ilyesmi a sportos, kidolgozott testű lányoknak való, akiknek megvan az önbizalmuk ahhoz, hogy tangában és fürdőruciban parádézzanak körbe. De az én combjaim között nincsen rés, és bár a mellem telt és puha, a fenekem is az.

Aztán gyorsan megtanultam, hogy néhány fickó pont ezt szereti. Néhányuk nagyon is így szereti.

Hamarosan magabiztosabb lettem attól, hogy meztelenre vetkőztem előttük – és magamhoz nyúltam a kedvükért. Vicesz visszagondolni az első alkalomra, amikor annyira feszült voltam, hogy alig mertem megmutatni a puncimat, ma viszont teljesen nyugodtan széttárom a lábam.

Persze a nagy borraivaló így jön. De kurvára imádom ezt az érzést is, bár nem tudnám megmagyarázni, miért.

Most már ez a munkám. Flörtölök, picit vetkőzöm, magamhoz nyúlok, és egy jobb napon még akár az orgazmusig is eljutok. Aztán megkapom a pénzemet. Úgy értem... mégis, kinek lenne oka így panaszkodni?

Miután magamra dobok valami illendőbbet, mint a fekete fehérnemű, elindulok az emeletre. A konyha felé veszem az utam, hogy készítsek magamnak egy jegeskávét. Ötéves fekete cicám, Betty, a lábamnak dörgölőzik, amikor megszólal a telefonom. Lenézek a kijelzőre, és a bátyám

nevét látom, aki videózni akar velem, én pedig megdermedek.

Mégis mi a fenéért akar velem Garrett videóhívásban beszélni?

Kíváncsiságból felveszem, nekitámasztom a telefonomat a konyhapult falának, hogy láthasson, miközben a karamellás, koffeines italt kotyvasztom.

– Le ne tedd – mondja abban a pillanatban, hogy csatlakoztunk.

– Oké... – Lenézek a telefonra, és látom, hogy póló nélkül van és izzad, az arca vörös, a haja vizes. A nyaka körül egy fehér törölköző van, én pedig próbálok másfelé nézni.

– Mi újság? – kérdezem, és próbálok baráti hangon szólni, annak ellenére, hogy Garrett szó szerint soha az életben nem volt kedves hozzám. Mégis miért lenne, ha helyette kínozhat is?

Apám persze nem tudott volna olyasvalakit elvenni, akinek kedvesebb a fia. És lehetőleg csúnya is. Miért kaptam pont én egy olyan mostohatesót, aki a szöges ellentéte ennek a két dolognak?

– Hogy van apád?

Ez teljesen kizökkent. Tudja, hogy apa már két éve küzd a rákkal, de ez sem sarkallta arra, hogy felhívja vagy eljöjjön hozzánk, akkor most miért kérdezi?

– Ööö... ugyanúgy, asszem.

– Mit iszol? – kérdezi, hirtelen témát váltva.

– Jegeskávét – válaszolom a fém szívószálat szopogatva.

– Nem hiszem, hogy ennél is több energiára van szükséged.

– Csak azért hívtál fel, hogy ítélezhesz fölöttem? – harapok vissza.

Felkapom a telefonomat, és magam elé tartva elindulok vele a harmadik emeleti erkélyre. A nap lenyugvóban van, lélegzetelállítóan mutat innen. Ezt egyetlen este sem

vagyok hajlandó kihagyni. Néha még a kamerámat is kihozom ide, hogy a nézőim láthassák, ahogy felrakom a lábam az erkélykorlátra, és kortyolgom a kávémat, miközben a nap lenyugszik a tó mögött. Általában ilyenkor írnak rám a legperverzebb fickók azzal, hogy szeretnék megpaszkolni a mellemet vagy ráfektetni a korlátra, meg hasonló durvaságok, de nem foglalkozom velük. Ezt a pillanatot senki sem ronthatja el nekem.

A telefonomat az asztalkámon lévő kaspónak támasztom, és most hagyom, hogy a bátyám nézzen helyettük. Az egyetlen különbség az, hogy most én is látom őt, a telefonját ugyanúgy megtámasztotta, és épp nyújt, én pedig láthatom kidolgozott izmait napcsókolta bőre alatt, és megfigyelhetem, ahogy a sötét szőrcsík elindul tökéletes hasizmai felől lefelé, aztán eltűnik a rövidgatyájában...

– Figyelsz?

– Igen – hazudom.

– Akkor mit mondtam az előbb?

– Valamit arról, hogy... megint lefutsz egy maratont?

A szemét forgatva felhorkan.

– Azt kérdeztem, milyen a nyarad a tónál anyával és apával.

– Unalmas – válaszolom.

– Nem vagy kicsit túl öreg ahhoz, hogy a szüleinkkel töltsd a nyarakat? – vitatkozik.

– Ne legyél féltékeny, amiért én online dolgozom, és ingyen itt lehetek nyáron. Mellesleg soha nincsenek itt. Vagy a kaszinóban vannak vagy a hajón a barátaikkal, vagy isten tudja, mit csinálnak.

– Még mindig adatrögzítőként dolgozol? – kérdezi incselkedve.

– Ja – válaszolom. Nyilván nem futkosok körbe, reklámozva a tényt, hogy úgy keresem a pénzt, hogy férfiaknak mutogatom magam az interneten. Az emberek megbélyegzik az ilyet.

Nem is említve, hogy Garrett a világból is kicikizne miatta. Ha megtudná, munícióként használná, hogy meg-alázhasson.

Bár az érdekelne, hogyan reagálna. Igazából Garrett az egyetlen ember, akiről azt kívánom, bár beszélhetnék neki a munkámról. Mert ha így tennék, akkor végre nőként nézne rám, nem pedig az idegesítő kishúgaként. Nem mintha egy olyan gazdag, fitt és gyönyörű csávó, mint a mostohabátyám, valaha egy olyan csajjal kezdene, mint én, de szinte már azt kívánom, bár látná, mit csinálok a kamera előtt. Már annak a gondolatától is elpirulok, hogy Garrett nézi, ahogyan széttárom a lábamat a telefon kamerája előtt. Az tutira megváltoztatná a rólam alkotott véleményét.

Csak azt remélem, hogy inkább felizgatná, mint undorítaná.

– Szóval jössz? – kérdezem lazán. Túl akaratosnak hangzom? A kijelzőre pillantok, hogy lássam a reakcióját, de még mindig nyújtásban van.

– Még csak három hónapja nyitott meg a klub. Nem tudok máris kivenni egy hetet, hogy lemenjek a tóhoz.

– Akkor gyere hétvégére. Csak néhány órányira van.

– Miért akarod ennyire, hogy odamenjek? Azt hittem, utálod, amikor ott vagyok. Nem szereted, ha csak a tiéd a ház, amikor apáék nincsenek ott?

Garrett és én sosem jöttünk ki jól egymással. Mindketten szeretünk versenyezni, cinikus a humorunk és semmit sem veszünk elég komolyan. Az sem segít a helyzeten, hogy a szüleink akkor házasodtak össze, amikor én nyolc-éves voltam, ő pedig huszonegy, és az egyetlen dolog, amivel fel tudtam magamra hívni a figyelmét, az az volt, ha bosszantom.

Régen minden nyáron eljött velünk a tóhoz, de aztán egy évben, olyan tíz évvel ezelőtt... már nem jött többé. Feltételezem, hogy miattam.

– Tökmindegy. Nem érdekel – csattanok fel kicsit túl erősen.

– Azta. Mi bassza a csőröd?

– Csak kérdeztem. Gyere vagy ne gyere. Nekem mindegy. Csak gondoltam, még szeretnéd látni apát, mielőtt romlik a helyzet.

– Ó, valóban? Apáról van szó? Mert egy pillanattal ezelőtt még úgy hangzott, mintha te akarnál látni engem.

– Nem akarlak – válaszolom makacsul.

– Biztos? Mert kissé kétségbeesett dolog rámenni a mostohabátyádra. Ennyire nehéz olyan fickókat találni, akikkel járhatnál? – Játékos vigyor ül ki az arcára, amit kimondottan utálok, mert mindig arra használja, hogy engem az örületbe kergessen.

– Rád fogom csapni a telefont. Miért vagy ilyen szemét? Nevet.

– Imádom, hogy ennyire felhúzod magad rajta. Erre való a nagy tesók.

Próbálok elrejteni az érzelmeket, amiket ez a mondat a felszínre hoz bennem, és gyorsan elfordulok. Garrett nem a nagy tesóm. Sosem volt az, de magára vette ezt a szerepet, mióta a szüleink összeházasodtak, mintha próbálná önmagát és engem is emlékeztetni arra, hogy vér ide, vér oda, rokonok vagyunk.

Szóval a nyelvembe harapok, mert nem mondhatom ki, amit valójában szeretnék. Nem mondhatom el neki, hogy tényleg szeretném, ha eljönne és velem töltené az idejét. Nem beszélhetek neki az érzéseimről, mert Garrett mindenből viccet csinál. Belőlem is. És ha valaha megtudná, mit érzek, soha nem hagyná, hogy elfelejtsem a napot, amikor bevallottam, hogy halálosan szerelmes vagyok belé.

Szóval szarkazmus és felszínes utálat mögé rejtőzöm.

– Szevasz, Garrett – motyogom, majd a „hívás vége” gombra kattintok.

De még nem tápázkodom fel. Még azután is, hogy a nap eltűnt a fák mögött, csak ülök ott, és hagyom, hogy eláraszson a magányosság érzése. Egy fokkal sem vagyok jobb a klienseimnél.

Egy nap túl leszek rajta. Muszáj. Mert végső soron Garrett a kishúgaként tekint rám, én pedig az életem szerelmeként látom őt.